

Abstrakt

Cílem této multidisciplinární práce je určit, zda můžeme Evropskou unii považovat za relevantního aktéra vztahů mezinárodní bezpečnosti v kontextu ochrany lidských práv a práva regulujícího oblast mezinárodních bezpečnostních hrozeb. V práci je užita definice aktérství EU, která předpokládá, že pro to, aby EU mohla být vnímána jako aktér v některé z politických oblastí, je třeba, aby byla uznávána aktéry vně EU a byla schopna ovlivňovat jejich jednání. Že je tomu tak, dokazují na oblasti protiteroristických sankčních seznamů, konkrétně případu Kadi, jehož prostřednictvím EU dosáhla institucionálních změn na úrovni Rady bezpečnosti OSN posilujících ochranu lidských práv. Směrem dovnitř, k členským státům EU, může být EU pokládána za aktéra tehdy, daří-li se jí rozšiřovat vlastní normativní vzorce mezi své členské státy. Na zmíněném případě Kadi a vývoji práva ochrany lidských práv pod vlivem judikatury Soudního dvora pomocí teorie normativního institucionalismu dokazují, že unijní instituce, v tomto případě Soudní dvůr, dokázal přesvědčit členské země, že by měly stát o to, aby se Soudní dvůr utvářel jako silná instituce ochrany lidských práv, i na svůj mocenský úkor. Tento jev můžeme vysvětlit pomocí konstruktivistického konceptu logiky vhodnosti.